

saadanne Omstændigheder kan ønske at faa sin Kyst beskyttet saa tilbørligt og saa fyldigt, som det overhovedet er muligt. Det er ganske klart, at naar man tager Sten bort uden for Strandbredden, tager man derved de Hindringer for den indgaaende Bølge væk, som skal svække den og forebygge, at den skal virke i den Grad ødelæggende paa Landet, som den ellers vilde; det, synes jeg, er saa uomstødeligt, saa at alle maa indrømme det. Disse 4 Fod som Grænse for Beskyttelsen ud efter ere sikkert ogsaa ganske uheldig valgte. Jeg ser i alt Fald ikke rettere. Man kan overhovedet ikke saadan vælge en bestemt Vanddybde og sige, at, hvad der er indenfor, er beskyttet, og hvad der er udenfor, er ikke beskyttet for Lodsejeren. Jeg tror, man gør sig skyldig i en stor Misforstaaelse ved at bære sig saaledes ad. Der er mange Strækninger, hvor 4 Fod er tilstrækkeligt, saaledes som paa Langelands Vestkyst, men paa Østkysten og sikkert paa andre Kyster er det ikke tilstrækkeligt. Der maa ogsaa tages Hensyn navnlig til, hvor udsat Kyststrækningen i Virkeligheden er, og hvordan Havbundens Beskaffenhed er paa det paagældende Sted. Og skal man have tilbørlig Beskyttelse alle Vegne, maa den Vanddybde, hvortil Beskyttelsen skal naa, blive højst forskellig paa de forskellige Steder, og det er derfor en absolut Fejl saaledes kategorisk at sige, at det netop skal være 4 Fod. Men skal den være forskellig paa de forskellige Steder, forekommer det mig ogsaa, at det lokale Syn egentlig er det, i hvis Haand man tryggest og bedst kan lægge Afgørelsen. De Indvendinger, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (S. Olsen) gjorde, gaaende ad paa, at det lokale Syn ikke forstaa sig rigtig paa at bedømme Havbund, kan jeg ikke ganske tiltræde. Der er ret fornuftige Folk ovre i vore Landkredse ved vore Kyster baade her og der, der forstaa sig godt paa at bedømme Havbund. I hvert Fald, de fleste af dem ere opvoksede i den paagældende Egn og kende Havbunden der fra Barnsben af ret praktisk og ret nøje. Derimod kunde der maaske være mere i den Indvending, den ærede Ordfører (Svend Høgsbro) fremsatte, at de lokale Synsmænd kunde være tilbøjelige til at tage Hensyn til de lokale Interesser. Jeg nægter ikke, at der kan være en lille Smule Fare herfor, men paa den anden Side er det jo dog saadan, at Loven af 1862 ikke giver nogen Ret dertil, og naar det indskærpes dem, at de have at dømme uden at tage

lokale Hensyn, antager jeg egentlig nok, at de ville gøre det. Jeg forstaaer ikke, at der skal være nogen Fare for at lægge Afgørelsen fremdeles i deres Haand. Det ærede Medlem henviste til, at man havde Midler til, naar der i min Valgkreds kom Stenfiskere fra Lolland, som forulempede Befolkningen paa Langelands Østkyst, at komme dem til Livs, idet man havde Retsmidler. Ganske sandt, men disse Retsmidler ere langt borte. Sagen er jo simpelthen den, at naar man gaar i Land til Strandhugst, vælger man det belejligste Tidspunkt dertil. Man gør det ganske tidlig om Morgenen, før Landmændene komme oven Senge, og ligeledes sent om Aftenen. Opdages det om Dagen, at de ere ved at gaa i Land for at gøre Strandhugst, flygte de ud i Baadene og sejle deres Vej, og hvor ere saa Navnene? Man ved, det er lollandske Fiskere, men man kender ikke deres Navne, og fik man endelig Navnene at vide, har Forholdet hidtil været det, at det var en privat Politisag, som her var Tale om at anlægge, men da Bekostningen er stor ved et saadant Sagsanlæg, har man opgivet det. Forholdene paa Østkysten af Langeland ere med Hensyn til disse Stenfiskere ret fortvivlede. Forbitrelsen er overordentlig stor og har givet sig et ret aparte Udtryk, som jeg slet ikke vil nævne, fra Befolkningens Side for at værne deres Land. Befolkningen føler sig ligefrem udsat for et Slags Røveri, saa det er slet ikke bare Spøg. Denne Grænse paa 4 Fod kan ikke passe paa Langelands Østkyst; der er somme Steder der, hvor man ikke kan komme 5—6 Alen ud fra Kysten, før man kommer paa 4 Fods Vand. 4—5 Alen fra Kysten ligger der Sten, som skulle dæmpe Bølgeslaget. I alt Fald er det saadan, at Stenene, der ligge paa Havbunden, ville svække Bølgeslaget, og jo højere de ligge og jo større de ere, desto mere svække de Bølgeslaget. Under alle Omstændigheder ville de være et Værn, og det er dette Værn, Lovforslaget efter min Mening gaar ud paa at svække.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Angaaende Røveri have vi jo Bestemmelserne i Almindelig borgerlig Straffelov § 243. Ere de ikke tilstrækkelige for Langelænderne, maa de have deres Opmærksomhed henvendt paa at faa den Lov forandret. Men det vedkommer ikke den foreliggende Sag. Naar det paa ny hævdes fra den sidste ærede Talers Side, at Kysterne Aar for Aar, paa sine Steder i alt Fald, kunne lide Skade ved Bølge-